

Zeynep Alpaslan

HAYALET TOFU VE CADİ ÇİYA

YENİ BİR ARKADAŞ

Resimleyen: Ceylan Aran

1. BÖLÜM

PANAYIR

Ay doğarken, küçük ahşap kulübede küçük cadı Çiya ile hayalet Tofu ayna karşısına geçmiş, panayır için süsleniyorlardı. Panayırları severlerdi, cadı ya da hayalet olmanız fark etmezdi, panayırda özgürdünüz, bütün o curcunanın içinde insanların dikkatini çekmeniz mümkün değildi.

Ayrıca pamuk şeker ve patlamış mısır olurdu panayırda, halka atma oyunu oynayıp pelüş oyuncaklar kazanabilirdiniz, bir kuğuya binip aşk tüneline girebilir, korku tüneline fosforlu iskeletlerle karşılaşıp avazınız çıktığı kadar bağırabilirdiniz.

Geleceğinizi de öğrenebilirdiniz burada. Her yıl mor kadifelere bürünmüş gizemli falcı kadın, el falınıza bakarak sizi nelerin beklediğini sayıp dökerdi korkutucu bir sesle. Ekstra bir ücret karşılığında kristal küresine de bakardı.

Kristal küre size geleceğinizden birtakım sahneler gösterirdi, örneğin mezun oluşunuzu, yeni bir işe başladığınız günü, evinize yavru bir köpek aldığınız güneşli pazar sabahını, ilk öpücüğünüzü... Geleceğinize dair, mutlu sahneler olurdu bunlar. Tabii, bir geleceğiniz varsa eğer... Panayıra giden çocukların aksine, Çiya ile Tofu'nun bir geleceği yoktu. Onlar sonsuza dek cadı ve hayalet olarak kalmaya mahkûmdu.

Ama mutlu olmak için bir geleceğe ihtiyaçları yoktu! Onlar birbirlerine sahiptiler. Ayrılmaz bir ikiliydiler. Ve şimdi ayna karşısında, kendilerini insan-çocuklarına benzetmeye çalışarak renk renk kıyafetler deniyor ve çok eğleniyorlardı.

"Bu kırmızı pelerinle küçük bir vampire benzedin Tofu! Yüzünün beyazlığını gizlemek için sana makyaj yapmamız gerekecek."

"Boynuna doladığın yılan herkesi korkutacak Çiya! Neden gerçek insanlar gibi yün atkı takmıyorsun? Hem, yılanlar seni ısıtamaz ve hava çok soğuk!"

Yan yana durdular aynanın karşısında. Sivri burunlu cadı ve soluk benizli hayalet. Yılın en sevdikleri günü. Panayır günü... Gelip çatmıştı işte.

“Bize bak Tofu,” dedi iya, kolunu arkadaşına dola-
yarak. “Muhteřem grnmyr muyuz?”

“Seni seviyorum iya!” diye bağırdı Tofu. “Sen be-
nim en iyi arkadaşımsın!”

“Ah! Bu kadar duygusal olma Tofu!” diye itti onu
iya, yanakları tatlılıkla kızararak. “Ben senin en iyi
arkadaşın değilim. Ben senin tek arkadaşınıam!”

Pelerinlerine sarılarak kol kola evden çıktılar ve karlı
karaağaç ormanının içinde ışık saçarak yürüdüler. Or-
manın bitiminde kasaba başlıyordu. Küçük, sevimli Yıl-
dıztozu Kasabası.

iya panayıır haricinde buradan uzak durmayı ter-
cih ederdi. Ormanda yařamayı seçmiřti o. Öte yan-
dan, kasabaya adım atmak bile küçük hayalet Tofu’nun
heyecandan tir tir titremesine sebep olurdu.

iya sessiz kalırdı bu durum karşısında, iya’ya
zg, küskün bir sessizlikle arkadaşının heyecanını sa-
vuřtururdu. Kim bilir, Tofu belki de uzun yıllar öncesini,
insan olduğu günleri hatırlıyordu o insanların arasında.
Çünkü iya’dan önce de bir hayatı vardı onun. O eski-
den gerçek bir çocuktu.

“Işıklara bak iya! Bütün kasabayı sslemişler! Ha-
rika görünüyor!”

Tofu koşmaya başladı, iya’yı da peşinden srk-
ledi. Az sonra panayıır müziği kulaklarına alınırken
kızarmış fıstık kokusu burun deliklerine doldu. Dönme

dolap dönüyordu, çocuklar her zamanki gibi çılgılık atıyorlardı ve panayır, Çiya ile Tofu tarafından sımsıkı kucaklanmayı bekliyordu.

“Ah, panayır! Ne kadar da özledim seni!”

“Yavaş ol Tofu. Bütün gece buradayız. Senin telaşın yüzünden birbirimizi kaybedeceğiz. Birbirimizi kaybettiğimizde nasıl sinirlendiğimi bilirsin. Ve sinirlendiğimde neler neler yapabileceğimi...”

“Geldik!” diye haykırdı Tofu, panayırın dev bir palyaço ağız şeklindeki kapısından yürüyerek değil, bir hayalet gibi süzülerek geçerken. Oysa insan taklidi yapması gerekiyordu. Çiya onu dirsek atarak uyardı. Neyse ki kimse onlara dikkat etmemişti. Bilet bile almadan, doğrudan yürüyüp içeriye girebilirlerdi.

Önce aynalara koştular. Çiya ile Tofu oldum olası sirk aynalarına bayılırlardı. İlk aynanın önünde yan yana durup yansımalarına baktılar. Şişman ve bodur görüntüleri onları güldürdü. Ardından ikinci aynaya geçtiler, burada da uzun, ince bir Çiya ile yukarı doğru lastik gibi uzayan, sıska bir Tofu buldular karşılarında. O sırada kahkahalar yükseldi aynalar salonundan. Çocuk kahkahaları. Tofu hemen dönüp gülenlere baktı.

Yansımaları dalga dalgaydı, komikti, çirkindi. Ama çocukları güldüren asıl şey bu değildi. Panayırdaki, bir arada olmaktı. Çiya, Tofu’nun koluna dokundu ama hayalet Tofu belli belirsiz bir sıcaklık hissedebildi ancak, çok hafif bir sıcaklık, bu yüzden arkadaşına bakmadı.

Çocuklar şimdi kendi aralarında itişmeye başlamışlardı. Çiya, içi acıyarak Tofu'yu izledi. Gözlerinde özlem dolu bir buğuyla çocukları seyreden Tofu'yu...

“İnsan-çocuklardan nefret ediyorum!” diye çekıştirdi onu. “Hadi gel Tofu. Ben şu gürültücülerden birini minik bir domuza çevirmeden önce gidelim buradan.”

“Gidelim Çiya,” diye dalgın dalgın mırıldandı Tofu.

Demek böyle olacaktı. Çiya'nın elinden bir şey gelmezdi. Kaç kez izlemişti arkadaşının insanların dünyasına dalıp gitmesini? Kaç kez onu başka çocuklara küskün gözlerle bakarken yakalamıştı?

Tofu onlardan biri olmak istiyordu, onlarla oynamak, onların dünyasına dahil olmak istiyordu. Bir zamanlar bir parçası olduğu, ama sonra acımasızca dışarı fırlatılıp atıldığı o dünyaya yeniden dönmek... Çiya içini çekti. Seçme şansı olsa, Tofu onu terk edip yeniden bir insan-çocuk olurdu, orası kesindi.

En azından böyle düşünüyordu Çiya.

Derken arkadaşı ona sarıldı.

Panayırı çevrelen renkli ampuller küçük cadının içine yayılan sıcaklığın enerjisiyle hafifçe titreştiler.

Çiya gülümsedi.

“Seni asla bırakmayacağım,” dedi Tofu. “Söz veriyorum Çiya.”

Çiya sinirli bir kahkaha atıp itti onu. Nasıl oluyordu? Bu küçük, aptal hayalet nasıl her seferinde onun aklından geçenleri okuyabiliyordu? Belki de yakın arka-